

העלון טעון גניזה
עלון מס' 783
שבת שלח
שנת תשפ"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

כרמלה כונפטה בת רחל

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת שלח

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.17	7.13	8.30	9.06
6.20	7.30	8.33	9.03
6.21	7.21	8.34	9.04
6.17	7.28	8.30	9.01

הפטרה: "וישלח יהושע"

מטעמים לשולחן

ויאמר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם (במדבר טו' לז')

מיד לאחר פרשת המקושש שבה מספרת לנו התורה שנמצא יהודי מקושש בעצם יום השבת, הקדוש ברוך הוא מצווה את בני ישראל במצוות ציצית, ולכאורה יש כמה דיוקים שאפשר לדייק בלשון הפסוקים ונביא כמה מהם. **האור החיים הקדוש** מדייק בלשון הפסוק ושואל, מפני מה הפסוק כאן מתחיל "בויאמר". והרי, רוב הפעמים שבאה התורה לומר ציווי חדש שלא דיברה עליו קודם היא משתמשת בלשון "וידבר" שהוא לשון ציווי. ומסביר **האור החיים** על פי מאמרם ז"ל בתנא דבי אליהו: כשהיו ישראל במדבר מה נאמר בהן, "ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים" וגו'. (פסוק לב) אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, משה מפני מה חילל זה את השבת, אמר לפניו רבונו של עולם איני יודע, אמר לו יום חול תפילין בראשו ותפילין בזרועו ורואה וחוזר במעשיו, עכשיו שאין לו תפילין חילל זה את השבת, באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה צא וברר להם לישראל שיהיו נוהגים בו בימים טובים ובשבתות, ואיזו מצווה, זו מצוות ציצית, שנאמר "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצית" על פי זה מובן למה התורה כתבה תיבת ויאמר פירוש: אמירה המסעדת את הלב במבוקשתו. כלומר, שנתן הקדוש ברוך הוא לישראל מצוות ציצית כבקשתו של משה. הרב **מאיר שלום וולך** מביא את האלשיך הקדוש שאף הוא מדייק בלשון הפסוקים והוקשה לו על המשך הפסוק שלכאורה יש כפל דברים בפסוק שהכתוב אומר: "ועשו להם ציצית..." ולאחר מכן כתב "והיה לכם לציצית" והרי היינו מבינים את זה כבר מ"ועשו" להם ציצית. ועוד הקשה מפני מה התחיל הפסוק בלשון נסתר שכתוב ועשו "להם" ולאחר מכן עבר ללשון נוכח בזה שכתב והיה "לכם". אלא אומר הרב וולך שכך היא הצעת הדברים: בתחילה בא הציווי, והוא בלשון נסתר כמו שרואים בציווים רבים. אבל לאחר מכן, אם יבואו אנשים ויטענו: עשינו מה שגזרת עלינו, והטלנו ציציות בכנפות בגדינו ובטליתנו ואף הצצנו בהם ולא התעוררנו לזכור את מצוות ה' ולעשות אותן כמו שנאמר בהמשך הפסוקים "למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי", אם כן היכן הסגולה המובטחת? על כך משיבם הקב"ה, ובלשון נוכח: כלום סבורים אתם שסגולה זו פועלת מאליה? "והיה לכם לציצית" היא תקפה אך ורק אם תתכוננו ותתאמצו להתבונן ולזכור! משל למה הדבר דומה? לאדם שהיה עליו להסדיר ענין לחוץ, וכדי לא לשכוח הוא קשר לעצמו חוט לאצבע, ועל ידי זה שיראה את החוט יזכור את אותו ענין שעליו לעשות. אבל אם יקשר חוט לאצבע באקראי ובלא שימת לב אז אף אותו חוט לא יזכיר לו כלום. ואפשר לתת דוגמא מה וודאי נקראת שימת לב ואף מה שכרו של המקפיד על מצוות ציצית ועל כך יעיד המעשה הבא. מספר הרב **יצחק זילברשטיין שליט"א** על בחור ישיבה בן תורה מובהק עמל בתורה ובעל מידות שחלה לא עלינו במחלה הקשה. הצעיר, הלומד באחת הישיבות הקדושות המובחרות מתייסר בייסורי איימים ולאחרונה החל לקבל טיפולים כימותרפיים בבית החולים. בבואו אל המחלקה אמרה לו האחיות שכדי לקבל את הטיפול הוא צריך ללבוש בגדים סטריליים ולכן עליו להחליף את בגדיו בבגדי בית החולים. הבחור הסכים לכך, אלא שכיוון שבבית החולים אין בגד של ארבע כנפות הביא עימו לטיפול הבא ציצית מכובסת ומגוהצת היטב, כזו שתענה על דרישת בית החולים לבגד סטרילי. כאשר ראתה האחיות את הטלית קטן שלו עם הבגדים של בית החולים, אמרה לו שלא יוכל לעבור את הטיפול עד שיסיר את הציצית מעליו. כל ניסיונותיו להסביר לה שמדובר בבגד מכובס ונקי, עלו בתוהו. האחיות סירבה להעניק לו את הטיפול הכימותרפי. הבחור היה איתן וחזק בדעתו וסירב אף הוא להוריד את הציצית. ישב אפוא בנו הנאמן של הקב"ה והמתין מחוץ למחלקה. כעבור שלוש שעות תמימות (!) חלף במקום אחד מבכירי הרופאים במחלקה ושאל את בחור הישיבה מה הוא עושה כאן ולמי הוא ממתין. שטח הבחור בפניו את הבעיה, ומשמע זאת הרופא נכנס פנימה אל חדר הטיפולים ולאחר שעה קלה יצא נרגש כולו, הסערה על פניו הייתה ניכרת בעליל. מששאלו הבחור על מה ולמה הוא נסער כל כך, השיב לו הרופא שלפני הכל ייכנס למחלקה ויקבל את הטיפול המגיע כשהטלית הקטן עליו: "דיברתי עם האחיות והכל בסדר", אמר לבחור. "אחר כך אספר לך למה התרגשתי..." בתום הטיפול הקשה ניגש הרופא אל הבחור, וכשדמעות בעיניו אמר לו: אני יהודי שאינו שומר תורה ומצוות. אבל הפעם זכיתי לראות כיצד האלוקים שומר על שומרי מצוותיו. כשנכנסתי למחלקה כדי לשכנע את האחיות שאין כל בעיה עם הציצית שלך, רציתי לראות איזה טיפול אתה מקבל, ומה מאד נדהמתי להיווכח שהאחות התכוננה לבצע, בשגגה טיפול לא מתאים שהיה עלול לדרדר את מצבך למכת מוות מהירה. הרופא הוסיף ואמר שהאחות עשתה זאת כמובן בשגגה, "אבל אם לא היית מתעקש ועומד בתוקף על רצונך ללבוש את הציצית, הטיפול היה כבר מתבצע ומי יודע באיזה מצב היית נתון ברגע זה. עכשיו, משסירבת לקבל את הטיפול, נמנע ממך אסון נורא! זוהי וודאי מסירות נפש של "והיה לכם לציצית".

ח.י.מ.

ההלכה השבועית

הלכות שנים מקרא ואחד תרגום

א. חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הצבור, לקרות שנים מקרא ואחד תרגום, ואפילו תלמיד חכם שנפשו חשקה בתורה, ובתורתו יהגה יומם ולילה בתלמוד ובפוסקים, חייב להשלים פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום.

ב. לכתחלה יש לקרות פסוק פסוק ותרגומו, ומיהו אם קרא כל הפרשה וחזר וקראה שנית, ואחר כך קרא התרגום יצא ידי חובתו.

ג. מי שיש ברשותו ספר תורה, והוא בקי בעל פה בטעמי המקרא ובנקודות, נכון מאד שיקרא "שנים מקרא" מתוך הספר תורה, שיש בו קדושה רבה, ועיקר מצות כתיבת ספר תורה היא כדי לקרות בו, ואם אינו בקי בטעמי המקרא מוטב שיקרא שנים מקרא ואחד תרגום מתוך החומש שיש בו טעמים ונקודות, ממה שיקרא בס"ת קריאה סרת טעם.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinyon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinyon.org או בואצפ: 050-9580500

עיקול דרך שהפך לתפנית חיים – וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו

לפעמים, כדי להביא אדם לשבות בשבת מכל מלאכה, דואג הקב"ה לזמן לו אירועים מכוננים ההופכים את חייו. בספר בנתיבות המגיד מסופר בהקשר לכך המעשה הבא, כפי שסיפר מר דניאל סוקניק מניו יורק: גדי ביטון היה צעיר חילוני שגר בצפון ארץ ישראל, בגליל. התגלמות יפי החיים היו עבורו הסיבובים הנועזים שאותם עשה על אופנועו בכל הזדמנות שנקרתה לפניו. מדי יום אחר הצהריים, או בכל זמן אחר שהתאפשר לו, היה דוהר על אופנועו לאורך רצועות הכביש הצרות המתפתלות בין הרי הגליל בנוף עוצר נשימה. הוא הכיר כל יישוב וכל כפר בחבל ארץ זה, ותושבי האזור כולם כבר ראו אותו, ושמעו היטב את קולו הרועם של האופנוע החולף בסערה ליד בתייהם ומותיר אחריו ענני אבק וצלילים מחרישי אוזניים. באחד הימים בשעות אחר הצהריים, חלף גדי על פני יישוב קטן והתקרב אל הצומת. הוא החליט לפנות ימינה בסיבוב הקרוב, ובעודו מבצע את הפנייה במלוא המהירות, נחרד לראות מולו ילדה קטנה באמצע הכביש. לא היה זמן לבלום, גם לא הייתה כל אפשרות לעקוף אותה. האופנוע הדוהר התנגש בילדה, פגע בה והעיף אותה מעבר לכביש, הישר אל הקיר. הפעוטה איבדה את הכרתה על אתר.

גדי עצר בחריקה, קפץ מן האופנוע וחש אל הילדה, כשמסביב הולמות באוזניו זעקות השבר של האם ושאר הולכי הרגל. כולם הרעיפו עצות על זה, בעוד הילדה מוטלת חסרת הכרה. לאחר מספר דקות נוראות, שנדמו כנצח, הופיע אמבולנס ונטל עמו את הילדה ואת אמה. לא היה בית חולים ביישוב, ונהג האמבולנס דהר לעבר המרכז הרפואי הקרוב ביותר, במרחק כמה קילומטרים. בבית החולים המשיכה הילדה להיות בתרדמת במשך מספר ימים. הוריה אחוזי יגון לא משו ממיטתה, וגם גדי היה מוטרד ודואג עד מאוד. הדבר היחיד שהצליח להרגיע אותו היה שהאשמה אינה תלויה בו, מכיוון שהפעוטה, כפי שסיפרו לו, עזבה את ידה של האם ונתרה אל הכביש. הוא שב וחזר באוזני כל מי שהיה מוכן לשמוע, כי גם הוא למעשה קרבן לאותה תאונה נוראה – לילות שלמים לא הצליח לעצום עין, ובימים לא הצליח להתרכז בשום דבר שעשה. כל מחשבותיו נסבו רק על מצבה הקשה של הילדה האומללה הנאבקת על חייה. יום אחד, לפתע החלה הילדה להתעורר. היא הצליחה לזהות את הוריה, ואט-אט החל זיכרונה לחזור אליה. גם כושר הדיבור והמחשבה שבו לתקנם. כעבור מספר ימים יכול היה הרופא לבשר להוריה כי לא נגרם לה נזק של קבע, ובקרוב תוכל להשתחרר מבית החולים. ביום שבו הייתה אמורה הילדה להשתחרר מבית החולים בא גדי לבקר אותה. כאשר הגיע אל חדרה, הבחין באם היושבת במסדרון. הוא ניגש אליה והחל לדבר עמה בעדינות. הוא ידע שהאם מזהה אותו, ועל כן ניגש ישר לעניין. הוא סיפר לה בקול חלש על הרגשתו הנוראה, ועל כך שהיה רוצה לעשות משהו כדי לכפר על המעשה שעשה, אף שהוא לא היה באשמתו. וביקש לדעת מה יוכל לעשות למענה ולמען הילדה הקטנה. "איני אדם עשיר" – סיים – "ואיני יודע מה לעשות, בכל זאת אני מבטיח לך לעשות כל מה שתאמרי לי, ובלבד שיביא תועלת כלשהי לך או לבתך". האם הצעירה נשאה את עיניה, ואמרה לגדי: "היום בו אירעה התאונה היה יום השבת. הבטח נא לי, שמעתה ואילך לעולם לא תרכב על האופנוע בשבתות". גדי נדהם לחלוטין! עד לרגע זה הוא לא שם לב שהתאונה התרחשה בשבת. חוץ מזה, מה הקשר? ולמה אסור

לרכב על אופנוע בשבת? "האם זה כל מה שאת מבקשת ממני?" שאל. "כן", השיבה האם בדרכה השקטה. "אם תבטיח לי זאת, יהיה זה הכול עבור שתינו – עבורי ועבור בתי". גדי הנהן בהסכמה ופנה לדרכו. הוא יצא את בית החולים מוכה תדהמה והלם. בין כל האפשרויות, ובין כל התיאורים שתיאר לעצמו מה עשויה האם לומר, לא עלה כלל וכלל אף לא שמץ הרהור הקשור בשבת.

בשבת הבאה, כאשר עמד לעלות על האופנוע, נזכר גדי לפתע בהבטחה שנתן בבית החולים. הוא שב לבניין שבו התגורר, והקיש על דלתה של הדירה הראשונה שנגלתה לעיניו עם מזוזה. ילד קטן פתח את הדלת והזמין אותו פנימה. המראה שנגלה לעיניו היה של משפחה היושבת כולה סביב השולחן בעיצומה של סעודת השבת. "חשבתי..." התחיל גדי לגמגם בפנותו אל האיש היושב בראש השולחן. "חשבתי שאולי תוכל להסביר לי מדוע אסור לי לרכב על אופנוע ביום השבת?"

"שבת היא יום מנוחה", ענה האיש בנעימה. "אבל זוהי המנוחה שלי", טען גדי. "לדוהר על האופנוע בין ההרים – זה גם משמח וגם מרגיע". השניים התחילו לשוחח, ועד מהרה הגיעו חילופי הדברים לידי ויכוח. לבסוף קם בעל הבית מכיסאו ואמר לגדי: "הבט, איני אדם מלומד במיוחד, אבל אני יודע שלא רחוק מכאן, בבניין הסמוך, גר רב חביב שבוודאי יוכל להסביר לך מדוע אסור לך לנסוע באופנוע בשבת". הצעה זו נראתה לגדי הגיונית למדי, ועל כן שם פעמיו אל הרב, אשר קיבל אותו במאור פנים. הוא הזמין אותו להצטרף לסעודת השבת, ובמהלכה שוחחו על נושאים רבים. הרב לא נזף בגדי ולא הטיף לו מוסר, ובסוף השיחה הזמינו לשוב ולבקר שנית. גדי החל לבקר בבית הרב באופן קבוע, ועד מהרה החלו ללמוד בצוותא פעמים בשבוע. כעבור מספר חודשים הודיע גדי לרב כי הוא יוצא לחופשה. "אני זקוק לשינוי", הכריז גדי, "איני יכול להמשיך ולהישאר כאן".

"לכאן מועדות פניך?" שאל הרב. "אין לי כל מטרה מוגדרת", השיב גדי, "אני פשוט יוצא לשוט ברחבי הארץ".

"שים לב", אמר הרב, "היום יום חמישי. מה דעתך על נסיעה לירושלים? תוכל לעשות שם את השבת בישיבת 'אור שמח'. אם תשהה בישיבה זו במשך השבת, תוכל להבין אחת ולתמיד מדוע אסור לרכב על האופנוע בשבת. אני אדאג לכל הסידורים הכרוכים בעניין". גדי חשב שיכולה להיות כאן חוויה מעניינת והביע את הסכמתו להצעה. הוא הגיע לישיבת אור שמח ונשאר שם במשך שבועיים תמימים! את כל ימי חופשתו בילה בין כתלי הישיבה. בתום השבועיים חזר גדי לביתו בגליל. כעבור מספר חודשים הגיע שוב לבית הרב, ובישר לו כי החליט לעקור מן המקום. אותם שבועיים בישיבת אור שמח פתחו בפניו צוהר לעולם חדש שכלל לא הכיר עד כה. מעתה ואילך, הכוח המניע בחייו הוא אך ורק לימוד התורה ושמירת מצוותיה. הוא עבר לירושלים, נרשם לישיבת אור שמח כתלמיד מן המניין, והחל מתמסר ללימוד תורה במלוא הקצב. מספר שנים נשאר כך, הפך לתלמיד חכם, וכל מהלך חייו השתנה מן הקצה אל הקצה. אינו יכולים לנסות להבין את דרכי ה', ואת הסיבה שבגללה סובב כך את הדברים – שהפעוטה תיפגע בתאונת דרכים, וסבל רב ייגרם לה ולמשפחתה. אולם, העיתוי בו התרחשו הדברים – בשבת אחר הצהריים – נראה כמעט ברור מאליו. הייתה זו נקודת המפנה עבור אותו איש צעיר, שבה בחר בנתיב בו לא השתמש קודם לכן – בדרך הביתה.

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

הבן שלי, השם ישמור אותו ניגש לניתוח לייזר בעיניים- להוריד משקפיים. ולפני הניתוח הזמנתי לו **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"** בסיעתא דשמיא הניתוח עבר בהצלחה ובקלות והתאושש מהר ברוך השם! תודה טאטא!

בעילום שם

האחין שלי היה צריך להתקבל לשיבה תיכונית. והוא נדחה על ידי שתי ישיבות. הוא ילד טוב, ואין שום סיבה שלא יתקבל לשיבה. כאב לי עליו, ראיתי בעיניים שלו, שלא קל לו. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי לו **"פדיון נפש"** ובקשתי שיתקבל לשיבה שהכי מתאימה לו, והשם יעזור... לאחר מכן, אמא שלו כתבה מכתב, לשיבה שאמרו לו שאין סכוי שיתקבל והוא התקבל לשיבה. ישועת הם כהרף עין... בעילום שם

הבן שלי יצא עם בחורה שלא נראתה לי מתאימה לו. לא יכולתי להצביע בדיוק למה - משהו בי פשוט הרגיש שמהו לא נכון. אמרתי לו: "היא לא נראית לי מתאימה לך". והוא ענה: "אמא, כל פעם שהיא באה את אומרת לי את זה... מה את רוצה ממני?" שתקתי, לא היה לי הסבר, רק אינטואיציה אימהית. תחושת בטן. החלטתי לעשות לו **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"**. זה היה בפורים. כשמסרתי את שמו, יצא לי לומר מבלי לתכנן: "שהאמת תצא לאור". והבלתי צפוי קרה. שבוע בלבד לאחר הפדיון, הוא גילה - לתדהמתו, שהיא לא נאמנה לו. אחרי שהכול נגמר, סיפרתי לו שבזכות הפדיון נפש הוא ניצל. אמרתי לו: "זה לא קל, אבל עדיף שהאמת תתגלה עכשיו, ולא אחרי חתונה." תודה להשם ולשליחים.

בעילום שם

הבן שלי בן שנתיים וחצי סבל מדלקות אוזניים חוזרות, הגיע למצב, שהיתה לו ירידה בשמיעה ואשפזו אותו כמה פעמים. במהלך ביקורת היו צריכים כבר להחליט אם לעשות לו ניתוח כפתורים או לא. בסיעתא דשמיא הגיע לידינו העלון **"תפארת ינון"** קראנו על ספורי הישועות, והתקשרנו להזמין לו **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"**. לאחר מכן, החלטנו לפנות למומחה לפני הבדיקה המכרעת. ולהפתעתנו אמר שהכל תקין. ומאז אין לו כלום... ישתבח שמו!

א.מהמרכז

איבדתי סכום כסף לא קטן - כסף שהיה מיועד לקניות לחג הפסח. לפני כן, איבדתי גם את תעודת הזהות שלי. כמובן שעשיתי את הסגולה למציאת אבידה, אך עברו כמה ימים ולא קרה דבר. אז החלטתי לעשות **"פדיון נפש" ב"חסדי ינון"**. וחיכיתי לישועה. למחרת הייתי צריכה למשוך כסף, אז קבעתי תור לסניף הבנק שלי. כשהגעתי - גיליתי שהוא סגור. על הדלת הייתה הפניה לסניף אחר. בלי לחשוב פעמיים, קבעתי תור חדש וניגשתי לשם. כשהתור שלי מגיע, הפקיד מסתכל עלי ואומר פתאום: "התעודת זהות שלך פה. קראתי לך באותו יום - אבל לא ענית." לא האמנתי. אחרי כל הבלבול והחיפושים, פתאום היא נמצאה, כאילו חיכתה לי. אבל זה לא נגמר שם, כמה ימים לאחר מכן, אני פותחת את תא הכפפות באוטו - ופתאום, ללא התרעה מוקדמת, נופל משם הכסף שאבדתי. וחיפשתי שם קודם כמה וכמה פעמים. ועכשיו פשוט נפל לי לידיים. נסתרות דרכי השם... אין עוד מלבדו!

ש.ז. מהמרכז

סמא דחיי - הסגולה השוכה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשורו שמר מזלות נפשו (ספרי, בא"ב)

יָצֵר מַמְלָכוֹת הַיָּצָר בְּעֵינֵי שְׁמִירַת הַלָּשׁוֹן

אני זוכר שאבא ז"ל (הג"ר זאב צ'צ'יק זצ"ל) אמר לי פעם: אם אתה רוצה לחיות חיים מאשרים, לעבר את הפל בשלום ובשלום, בדבר אחד תהיה זהיר ביותר עד למאוד. אף פעם ואפילו פעם אחת, לא לדבר מהנושא "חסידים" "ליטאים". הכרתי משה ימי חיי כל מיני סוגי אנשים, ונוכחתי לדעת כמה גרוע הוא נושא זה. הכרתי חסיד חשוב עד למאוד, אולם דוקא בזה נלכד עד למאוד ונרד ממש לבאר שחת רח"ל. ולהפך הכרתי ליטאי אחד גם כן חשוב, שגם אותו לכד היצר במלכדת זו, וסופו היה רע ומר רח"ל. אם חקמה אין כאן - זקנה יש כאן. מכל מה ששינה לנושא זה, מכל מה שנוסף ריח של "שיטות" - ידך אל תהי בו. התרחק ממנו כמטחוי קשת ואז תלך לבטח דרךך וטוב לך בזה ובבא, עכ"ד. ובקצרה מתוך שיחות אחרות ממה שאמר: "לשמה", "בחרות", "מוסר", "חסידות" ועוד ועוד. אלו הם שמות המכמורות ומצודות של היצר, שבהם הוא בטוח שאם רק האדם פותח פיו באלה הרי אלו שלו הוא כבר לא ברשותו אלא ברשות היצר.

(פנינים ואגרות "תורת זאב" לזכרו של הג"ר זאב צ'צ'יק זצ"ל)

חסדי ינון

"חסדי ינון" עורכים תיקון הנפטרים

ע"פ המקובל
ר' יהודה פתיה זיע"א
המסוגל לעילוי ותיקון נשמת יקירכם

למסירת שמות בקו הישועות:
1700-720-500 או 050-9580500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, יצא לערים שונות ברחבי המדינה כדי לגבות צדקה לפדיון שבויים. במסעו ביקר הרב בערים ובכפרים רבים כדי לקיים את המצווה החשובה, אך לא עלה בידו לגבות את הסכום הנדרש. הרהר הרב בליבו: "אולי לא נהגתי כשורה כשיצאתי למשימה - ביטלתי תורה, תפילותי לא היו במניין ובסופו של המסע העליתי חרס בידי. טוב היה לי לשבת בביתי ולעסוק בתורה ובעבודה". בדרכו חזרה לביתו שהה רבי לוי יצחק בעיירה אחת. באותו היום ששה בעיירה נתפס אדם בגניבתו. שוטרי המקום חבשוהו בבית הסוהר. ניגש הרב אל הגנב ואמר: "בני, ראה מה גרמת לעצמך. זכור זאת ואל תחזור לסורך יותר". "אל דאגה כבוד הרב, הרי מה בכך?" השיב הגנב, "אם לא עלתה בידי הגנבה היום ותפסו אותי, יעלה בידי מחר..." באותה השעה הקיש רבי לוי יצחק בעבורו: "מה הדיוט זה אינו מתיימש מן הפורענויות של העבירה, ומבקש הצלחה מחר בעבירה, כל שכן אני, שלא אמשוך ידי מן המצווה. אם לא עלה בידי היום, יעלה בידי מחר או מחרתיים..." (תורת הפרשה) כולנו מבקשים הצלחות, רוצים ישועות, ומקיימים מצוות, לא תמיד ההצלחה מגיעה, לא תמיד הישועה צומחת, לא תמיד המצווה והחסד יוצאים אל הפועל... מכאן האכזבה והייאוש קרובים, הם נמצאים ממש מאחורי הדלת. לפני שאתה פותח להם את הדלת תזכור את מילותיו של הרב יצחק לוי מברדיטשוב: "אם לא עלה בידך היום, יעלה בידך מחר..." אל תפסיק מלנסות, תקום, תמשיך ואל תתיימש, בעזרת ה' תראה הצלחה במעשה ידיך. לעיתים אנו שוקעים בעבירה מסוימת, לא מצליחים להרפות ממנה, קשורים אליה בעבותות ומתיימשים מחוסר היכולת שלנו להשתחרר ממנה. אמר רבי נחמן: "בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו, כי אם אותו היום ואותה השעה. כי כשרוצים להיכנס לעבודת השם, נדמה לאדם כאילו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזה, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל..." (ליקוטי מוהר"ן) אם נחליט שאנו מתגברים על היצר רק היום, אם מחליטים אנו לעבוד את הבורא כרצונו רק היום, נוכל להתגבר, לא להתיימש ולהמשיך הלאה, היום הצלחת? עשה זאת גם מחר, ונמצאת מנותק מהעבירה, קרוב אל המצווה ומלא תקווה. היום תקבל החלטה להשתחרר מתאוות הייצור, אם התגברת היום שכרך רב ועצום. מחר, את מחר תשאיר למחר, היום אתה אדם אחר, מלא בתקווה, שליו, רגוע וכל כך מאמין בעצמך...

רון קרוא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: המבחין לאחר שהניח את התפילין שלא קיפל כראוי את החולצה, והחולצה חצצה בין הכריכה הראשונה שקושרת את הבית לבשר, כיצד ינהג?

תשובה: יניח תפילין שוב ללא ברכה [ויכרך שוב את הכריכות, ודי שיניחן לזמן קצר ביותר]. ואם הדבר התברר רק לאחר שכבר הסיר את התפילין, יניח בברכה, כיון שבשעה שהסיר לא היתה דעתו להחזיר. מקור: שו"ע סימן כז סעיף ד.

שאלה: מהו רוחב רצועות התפילין לכתחילה ובדיעבד?

תשובה: על אף שהשיעור הכשר הוא 11 מ"מ, נוהגים לעשות 15 מ"מ כיון שהרצועה מתכווצת לפעמים. מקור: שו"ע סימן כז סעיף יא, ומשנ"ב ס"ק מב.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון
מזניקים באהבה

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדירה וחד-פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

עילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארון חורש | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחן

כל תרומה נדבך נוסף בבנין מקדש מעט. במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

050-9580500 ☎ 1700-720-500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440